

OLÁH JÁNOS

HÁRSÁK ALJA

Égettbor ízű hársák
szélhangon zsolozsmáznak.
Hallgatom, s minden elhagy,
mondják, talán nem is vagy.
Ittlétem fáj a voltban,
a semmiig hajoltam.
S e szótlán szédületben
méhraj köröz fölöttem.
Bódult botladozásban
csuklik össze a lábam.
Hanyatt dőlök a parton,
és pók szövi be arcom,
mint akit leütöttek,
és nem emlékszik többet.
Kihűlt káprázat fénye
miért siklottál félre?
Olyan más most már minden,
amiben egykor hittem,
semmivé lett azóta,
parázna magyar nóta,
de nyakamon örökre
fojt a tegnap nyakörve:
lelkem gyöklényű vétké,
testem láz-kelevénye
minden titkot kimondat.
Halál előtti mondat.
S ha elbondul is végre,
nincsen, aki megértse
a harang szavát hallva,
mi a lélek nyugalma.
Aki mindig kerestem,
most itt heverek resten,
magzat az úr hasában:
semmit meg nem találtam.

*Reccsent a híd alattam,
kalimpáltam bukottan,
kábán és elveszetten,
bántottam, kit szerettem.
Mégis, mégis jó volna
forrás fölé hajolva
újjá születve élni,
s mint egy igazi férfi,
kezedből megízlelni
a gyermeklétű semmi
népmese-tiszta csöndjét,
e tékozló örökét
érlelte ősi almát,
Isten fluid hatalmát.*

HÁROM ÉGTÁJ

*Megélénkül a libapázsit,
zöld utak nyílnak, zöld nyarak,
az eperfák alatt
zöld Hold világít.
Gyerekkorom havasát járom
újra a zöld-zöld fák alatt:
rőt rókák, kék lovak
élnek e tájon,
s a lucerna szén-sötét zöldje
rejti – mint éjjél a napot –
káprázó alakod,
magot gyümölcse.*

*Kapa elnehezült kezemben,
este van itt azóta már,
méh, ló hazatalál,
a szürkületben.
Csokorba szedett vadvirágom
– e rabló nyár gyűrt szirmain
darázs-kalandjaim –
most eldobálom,*

*s alszom békében gizzel-gazzal,
hisz minden elcsöndesedett,
mintha elégedett
volnék magammal.*

*Csak te gyökerek járhatatlan,
labirintus-mély otthona,
te ne hagyj el soha
vélt igazamban,
seb tépte arcú rög-szerelmem,
pusztító éhű menedék,
akit túrnöm elég,
nem kell szeretnem,
ringasd el éjsötét parázson
fáradt karom, fáradt fejem,
égőn és szüntelen,
akár az álom!*

